

Guidelines on Student-Care System Management for Preventing Students' Dropping Out at Chiang Mai Technical College

Watinee Cherdchusakul¹, Tharn Thongngok² & Yongyouth Yaboonthong^{3*}

1 Faculty of Education, Chiang Mai University, Thailand

2 Faculty of Education, Chiang Mai University, Thailand

3 Faculty of Education, Chiang Mai University, Thailand

** Corresponding author. E-mail: watinee_ch@cmu.ac.th*

Abstract

The purposes of this research were to 1) assess the current state of the student support system in preventing dropout at Chiang Mai Technical College and 2) to develop and examine guidelines for the administration of the student care system to prevent dropout problems. halfway Chiang Mai Technical College Quantitative data was collected from a target group of 150 school administrators and teachers by purposive sampling. The tools and methods used for data collection were questionnaires. Data were analyzed using frequency and mean values. and standard deviation and developing and examining guidelines for managing the student support system to prevent dropout problems. Chiang Mai Technical College from expert's Educational institution administrators Head of the advisory teacher, advisory teacher, educational supervisor under the Office of the Vocational Education Commission and 5 psychologists. The instrument used was an interview form. Data were analyzed by content analysis. and check the guidelines Including accuracy and suitability Data were analyzed using average values. and standard deviation. The results of the study found that 1) Problems in the operation of the student care and assistance system in Chiang Mai Technical College. Overall, it is at a high level. 2) Developing the administration of the student support system to prevent dropout problems. Chiang Mai Technical College consists of principles and reasons, objectives, and guidelines for operating the student support system. and conditions for success by studying guidelines for the student care and assistance system to prevent the problem of dropping out. Vocational education has good practices in all 5 areas: knowing each student individually; Screening aspect Promotion and development Prevention and problem solving and forwarding side and the results of the inspection of the guidelines were found to be effective. Overall, accuracy was at the highest level. Appropriateness was at the highest level.

Keywords: Student-Care System Management, Preventing Students' Dropping Out, Chiang Mai Technical College

แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่

วาทีณี เชิดชูสกุล¹, ธารณ์ ทองงอก², และ ยงยุทธ ยะบุญธง^{3*}

1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ประเทศไทย

2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ประเทศไทย

3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ประเทศไทย

* Corresponding author. E-mail: watinee_ch@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคันวิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ และ2)พัฒนาและตรวจสอบแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคันวิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ เก็บข้อมูลเชิงปริมาณจากกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้บริหารสถานศึกษาและครู จำนวน 150 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือและวิธีการที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การพัฒนาและตรวจสอบแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ จากผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นผู้บริหารสถานศึกษา หัวหน้างานครูที่ปรึกษา ครูที่ปรึกษา ศึกษานิเทศก์ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และนักจิตวิทยา รวมทั้งสิ้นจำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา และตรวจสอบแนวทาง ได้แก่ ด้านความถูกต้อง และด้านความเหมาะสม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษา พบว่า 1) สภาพปัญหาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในวิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) การพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ ประกอบด้วย หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ แนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และเงื่อนไขความสำเร็จ โดยการศึกษาแนวทางระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน อาชีวศึกษาที่มีแนวปฏิบัติที่ดีทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรอง ด้านการส่งเสริมและพัฒนา ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา และด้านการส่งต่อ และผลการตรวจสอบแนวทางมีประสิทธิภาพ พบว่า โดยรวมมีความถูกต้อง อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน, การป้องกันปัญหาการออกกลางคัน, วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่

บทนำ

สถาบันอาชีวศึกษาเป็นสถาบันที่มีหน้าที่ในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีทักษะ และศักยภาพในการประยุกต์ความรู้ที่ได้รับการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพที่เหมาะสม อีกทั้งยังสอดคล้องต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศชาติ เพื่อให้สังคมได้รับรู้ถึงศักยภาพของผู้เรียนอาชีวศึกษาและเป็นการสร้างประสบการณ์ให้กับผู้เรียนทั้งด้านการฝึกงานวิชาชีพ และปลูกฝังจิตสำนึกการบริการสังคม นอกจากนี้ยังเน้นเครือข่ายความร่วมมือกับทุกภาคส่วนให้ได้เข้ามามีส่วนร่วมร่วมกันรับผิดชอบ และมีบทบาทในการจัดการอาชีวศึกษาร่วมกันมากขึ้น ดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจึงต้องการจะพัฒนา

ด้านคุณภาพของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้นควบคู่ไปกับปริมาณผู้เรียน และขยายบทบาทการจัดการอาชีวศึกษา การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะเวลา 15 ปี (พ.ศ. 2255-2569) ตามนโยบายที่ 1 มุ่งสร้าง/ผลิตกำลังคนอาชีวศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานและยุทธศาสตร์ที่ 1 : มุ่งพัฒนาคุณภาพและปริมาณผู้เรียนให้สัมพันธ์กับความต้องการของตลาดแรงงานในประเทศและระดับสากล การเพิ่มปริมาณผู้เรียนสายอาชีพและลดปัญหาการออกกลางคัน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2561) สถานศึกษาจึงจำเป็นต้องปรับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา และสถานการณ์ความปลอดภัยของพื้นที่จำเป็นต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือ ส่งเสริมพัฒนาและป้องกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้มีความสามารถในการปรับตัวและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง มีความปลอดภัยและมีความสุข ดังนั้นการพัฒนาเด็กและเยาวชนจึงเป็นการเสริมสร้างรากฐานของสังคม ให้มีความแข็งแรง นำไปสู่การพัฒนาที่สมดุล มีคุณภาพและยั่งยืน ต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน โดยคาดหวังว่าจะมีการพัฒนาคุณลักษณะที่ตัวอย่างรอบด้าน ทั้งด้านสติปัญญา ความสามารถ ทักษะในการประกอบอาชีพ คุณธรรมจริยธรรม และสามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขในสังคม มีสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตที่ดี (กรมสุขภาพจิต, 2556) เพื่อให้เป็นไปตามความคาดหวังนั้น จึงจำเป็นต้องมีความร่วมมือ ความพร้อม และความตั้งใจจริงในการพัฒนาผู้เรียนของบุคลากรทุกคนในสถานศึกษา อีกทั้งมีการประสานความร่วมมือกับสังคม ชุมชน ครอบครัว รวมถึงหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ได้เข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมความคิด ร่วมทำ เป็นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกัน ซึ่งจะเป็กรากฐานของการพัฒนาอย่างสร้างสรรค์ต่อการพัฒนาผู้เรียน

ช่วงเวลาที่ผ่านมามาและที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน แสดงให้เห็นว่า การออกกลางคันของผู้เรียนเป็นปัญหาสำคัญต่อการจัดการศึกษาของประเทศที่ต้องเร่งดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหาอย่างจริงจัง (สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2564) ทั้งนี้ เนื่องจากปัญหาการออกกลางคันของผู้เรียนทำให้เกิดความสูญเปล่าทางการศึกษาเป็นผลเสียต่อผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนขาดความรู้ และทักษะจำเป็นในการดำรงชีวิต มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้ ขาดความมั่นใจในตนเอง ขาดโอกาสในการศึกษาและพัฒนาตนเอง ค่าใช้จ่ายทางการศึกษาในระหว่างเรียน งบประมาณที่รัฐควรจะได้รับในอนาคตจากการที่มีประชากรที่มีคุณภาพ หากเด็กออกกลางคันส่วนหนึ่งก่อปัญหาขึ้น งบประมาณที่รัฐต้องเสียไปกับการดูแลบุคคลส่วนนี้ ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ งบประมาณที่ต้องเสียไปในการแก้ปัญหาสังคม เป็นการสูญเสียโอกาส ได้แก่ สูญเสียโอกาสส่วนบุคคลที่จะศึกษาและการพัฒนาตนเอง ขาดคนที่มีคุณภาพที่จะสร้างสรรค์ความเจริญ สังคมต้องแบกรับภาระ และหากผู้เรียนที่ออกกลางคันโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ยิ่งก่อให้เกิดความวุ่นวาย และปัญหาต่อสังคมขึ้นได้ เห็นได้ว่าปัญหาการออกกลางคันเป็นตัวบ่งชี้สำคัญที่ไม่อาจมองข้ามได้ เพราะผู้เรียนที่ออกกลางคันต้องประสบปัญหาคุณภาพชีวิตของตนเอง และประเทศชาติในอนาคต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545) พบว่า การออกกลางคันยังแสดงถึงประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษานั้น ๆ อีกด้วย ดังนั้นการออกกลางคันจึงเป็นประเด็นปัญหาสำคัญ ที่สถาบันการศึกษาหลายแห่งประสบปัญหา โดยมีปัจจัยหลายอย่างที่ส่งผลกระทบต่อออกกลางคัน ซึ่งการออกกลางคันล้วนแต่เป็นความสูญเปล่าทางการศึกษาที่น่าเสียดาย ควรแก่การปรับแก้ไขโดยเร่งด่วน ดังรายงานผลสถิติข้อมูลจากรายงานการผลการติดตามคั่นหานักเรียนที่คาดว่าจะหลุดออกจากระบบการศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่า มีนักศึกษอาชีวศึกษาจากสถานศึกษาทั้งหมด 241 แห่งเป็นระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีนักศึกษาทั้งสิ้น 1,003,109

คน และมีนักศึกษาที่ออกกลางคันแล้วทั้งสิ้น 58,358 คน คิดเป็นร้อยละ 5.82 (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2561) สาเหตุการออกกลางคันโดยส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากการที่ครอบครัวมีปัญหาครอบครัวยากจน มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ยาเสพติด คบเพื่อนกลุ่มเสี่ยง ปัญหาชู้สาว ปัญหาการทะเลาะวิวาท ไม่ลงทะเบียนเรียนตรงเวลาที่กำหนด และผู้ปกครองไม่ให้ความสำคัญกับการศึกษา เป็นต้น สัมพันธ์กับงานวิจัยการศึกษาสาเหตุและแนวทางการบริหารจัดการการออกกลางคันของนักเรียน นักศึกษา วิทยาลัยการอาชีพหนองกุงศรี จังหวัดกาฬสินธุ์ (สมภาร มีอุเทน และคณะ, 2560) การออกกลางคัน หมายถึงนักเรียนที่ออกจากระบบโรงเรียนระหว่างปีการศึกษา โดยไม่สามารถกลับเข้ามาเรียนได้ ซึ่งเกิดจากสาเหตุ ฐานะยากจน มีปัญหาครอบครัว ปัญหาการปรับตัว ต้องคดีความ อุบัติเหตุ การอพยพตามผู้ปกครอง และกรณีอื่น ๆ อีกทั้งข้อมูลดังกล่าวยังสอดคล้องกับรายงานสรุปผลการออกกลางคันนักเรียน นักศึกษา ประจำปีงบประมาณ 2566 วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ พบว่า มีจำนวนนักเรียนนักศึกษา รวมทั้งสิ้น 4,575 คน มีจำนวนนักเรียน นักศึกษาที่ออกกลางคัน รวมทั้งสิ้น 461 คน คิดเป็นร้อยละ 10.07 ซึ่งแต่ละปีของการศึกษานั้น พบว่า มีปัญหาลักษณะเดียวกัน คือ มีนักเรียน นักศึกษาที่ออกกลางคันทุกปี สัมพันธ์กับข้อมูลของสถิติการออกกลางคันของนักเรียนปีการศึกษา 2563 (สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2563) สาเหตุของการออกกลางคันส่วนใหญ่ต้องอพยพตามผู้ปกครอง มีปัญหาครอบครัว ออกไปสมรส ฐานะยากจน เจ็บป่วยและเกิดอุบัติเหตุ และถูกจับต้องคดีตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าประสบปัญหาการออกกลางคันของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง สาเหตุของการออกกลางคันของผู้เรียนมีอยู่หลากหลายสาเหตุด้วยกัน จากการสอบถามแต่ละสถานศึกษา ในสังกัดสำนักงานอาชีวศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ ยังไม่มีการบริหารจัดการแนวทางการป้องกันปัญหาที่ชัดเจน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาแนวทางการป้องกันการออกกลางคันของนักเรียนในการวิจัยหัวข้อ “แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่” เพื่อเป็นการสอดรับนโยบายการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา (สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ, 2552) และเพื่อนำมาจัดทำยุทธศาสตร์การจัดการบริหารการศึกษาในปีต่อ ๆ ไป ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาเร่งด่วนที่จะต้องมีการดำเนินการแก้ไข อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคันของนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาให้มีปริมาณลดน้อยลง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่
2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) มีวิธีดำเนินการ ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนสถานศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ แบ่งเป็น

ผู้บริหาร จำนวน 5 คน และครูผู้สอน จำนวน 145 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 150 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2561)

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา หัวหน้างานครูที่ปรึกษา ครูที่ทำหน้าที่ครูที่ปรึกษา คณะกรรมการสถานศึกษาวิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ และนักจิตวิทยา จำนวน 5 กลุ่ม รวมจำนวน 5 คน โดยได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากผู้ทรงคุณวุฒิ

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาสภาพ และปัญหาของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ ผู้วิจัยประยุกต์ใช้ตามกรอบของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของสำนักพัฒนาสุขภาพจิต (กรมสุขภาพจิต, 2556) 5 ด้าน ดังนี้ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การส่งเสริมและพัฒนา 4) การป้องกันและแก้ปัญหา และ 5) การส่งต่อ โดยผู้วิจัยได้ศึกษากรอบแนวคิดทางด้านการดำเนินงานตามวงจรคุณภาพ (Deming Circle) หรือ PDCA ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ประกอบของการดำเนินงานตามวงจร PDCA จากแนวความคิดของนักวิชาการสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ (สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ, 2566) ซึ่งผู้วิจัยนำมาสังเคราะห์ได้ 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้ 1) Plan (P) การวางแผน 2) Do (D) การปฏิบัติ 3) Check (C) การตรวจสอบ และ 4) Act (A) การดำเนินงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามสภาพ และปัญหาของทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่
2. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ของการดำเนินงานของสถานศึกษาที่มีแนวปฏิบัติที่ดีในด้านการป้องกันเพื่อแก้ปัญหาการออกกลางคันของผู้เรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่

วิเคราะห์ข้อมูลสภาพ และปัญหาของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นรายชื่อ และนำเสนอเป็นตารางประกอบคำบรรยาย

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาและตรวจสอบแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่

การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากนั้นผู้ศึกษานำข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์ มาสรุปเป็นความเรียงเพื่อจัดทำเป็นแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ และการตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสม ของแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในวิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่โดยรวมอยู่ในระดับมาก ปัญหาการดำเนินงานที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การป้องกันและแก้ปัญหา ด้านการ

ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน ด้านการคัดกรองผู้เรียน ด้านการส่งต่อผู้เรียน และด้านสภาพปัญหาการดำเนินงานที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล สัมพันธ์กับงานวิจัยปรากฏการณ์การลาออกกลางคันและการคงอยู่ (เจนวิทย์ วาริบ่อ, ศรีณย์ ภิบาลชนม์, และเสกสรรค ทองคำบรรจง, 2563) การดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษา มีขั้นตอนการของการทำงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน มีขั้นตอน คือ 1) ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล 2) ด้านการคัดกรองผู้เรียน 3) ด้านการส่งเสริมพัฒนาผู้เรียน 4) ด้านการป้องกันและแก้ปัญหา 5) ด้านการส่งต่อ และเพื่อให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์และประสบความสำเร็จนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะต้องทำความเข้าใจในขั้นตอน วิธีการและกระบวนการในการดำเนินงานเป็นอย่างดี ผู้เกี่ยวข้องที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ ครูที่ปรึกษาจะต้องมีความเข้าใจในขั้นตอนวิธีการ และกระบวนการในการดำเนินงานเป็นอย่างดี และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีทักษะในการให้คำปรึกษาตลอดจนสามารถสร้างความไว้วางใจให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนกล้าที่จะเข้าไปปรึกษาหารือปัญหาต่าง ๆ ได้ตลอดเวลา และครูที่ปรึกษาต้องเข้าใจภาวะ พัฒนาการและปัญหาความต้องการของนักเรียนซึ่งอยู่ในวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งวิธีการให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาของนักเรียนอย่างถูกวิธีอีกด้วย โดยอาศัยความร่วมมือจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ชุมชนและผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้บุคลากรทุกฝ่ายในสถานศึกษาต้องให้ความร่วมมือและร่วมกันดำเนินการ โดยเฉพาะผู้บริหารจะต้องให้ความช่วยเหลือประสานงานและอำนวยความสะดวก กำกับ ติดตาม ตรวจสอบการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป

ผลการพัฒนาแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา เอาใจใส่ผู้เรียนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ประสานความร่วมมือกับผู้ปกครอง สถานประกอบการ ห้างร้าน หอพัก หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และพัฒนาทักษะด้านจิตวิทยาให้คำปรึกษาแก่ครูที่ปรึกษา รวมถึงบุคลากรที่เกี่ยวข้องด้านการส่งเสริมและพัฒนา จัดทำโครงการและกิจกรรมที่สอดคล้องกับความต้องการ ครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่ม โดยให้ผู้เรียน และผู้ปกครองมีส่วนร่วม ด้านการคัดกรองผู้เรียน มีการวางแผนการคัดกรองผู้เรียนอย่างเป็นระบบ มีการแบ่งกลุ่มชัดเจน จัดเก็บข้อมูลให้เป็นความลับ ด้านการส่งต่อ มีการวางแผนจัดระบบการส่งต่อที่ชัดเจน วิเคราะห์ปัญหาผู้เรียนก่อนการส่งต่อ สร้างความรู้ความเข้าใจในการส่งต่อแก่ครูที่ปรึกษา บุคลากร และผู้ปกครองให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ประสานความร่วมมือในการส่งต่อทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง และด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล คือ ใช้วิธีการที่หลากหลายในการแสวงหาข้อมูลผู้เรียน ใช้เครื่องมือเอกสาร แบบฟอร์มที่เหมาะสม เก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ และเป็นปัจจุบันสัมพันธ์กับวิจัยการพัฒนาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาเอกชน (จิตรภาพ สุทธิสาร, 2562) พบว่างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ปัญหาการออกกลางคันของผู้เรียนกลุ่มเสี่ยงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเพิ่มปริมาณผู้เรียนอาชีวศึกษา เพื่อสนับสนุนการเพิ่มกำลังคนเข้าสู่สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และการบริการเพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจ และลดความสูญเสียเปล่าของงบประมาณด้านการศึกษา และส่งเสริมให้สถานศึกษาทุกแห่งได้ดำเนินงานด้านการป้องกันการแก้ปัญหาการออกกลางคันของผู้เรียนอาชีวศึกษาได้อย่างต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพ ในการลดปัญหาการออกกลางคันของผู้เรียนอาชีวศึกษา

ผลการตรวจสอบแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ พบว่า ผลการประเมินแนวทางด้านความถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.69$, S.D. = 0.51) ด้านความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.87$, S.D. = 0.26) เมื่อพิจารณาภาพรวมตามองค์ประกอบของแนวทาง พบว่า ทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับ มากที่สุด ซึ่งประกอบด้วย 1)

หลักการและเหตุผล 2) วัตถุประสงค์ 3) แนวทางการบริหารการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือฯ และ 4) ตัวชี้วัดความสำเร็จ

อภิปรายผล

แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ ต้องอาศัยการทำงานเป็นทีมของทุกภาคส่วนอย่างจริงจัง และต้องสร้างความสมดุลระหว่างการปกป้องและการส่งเสริมสนับสนุน พัฒนา โดยการ กำหนดทิศทาง เป้าหมาย และวิธีการจัดการศึกษาให้บรรลุตามความต้องการของสังคม โดยคำนึงถึงบริบท ความแตกต่างหลากหลาย และศักยภาพของผู้เรียน เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ คิดนอกกรอบ กล้าแสดงออก กล้าริเริ่ม กล้าคิดกล้าทำ นักเรียนมีบทบาทเป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์ ครูมีบทบาทเป็นผู้สนับสนุน เน้นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิดริเริ่ม กล้าตัดสินใจ และมีความรับผิดชอบสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุข (สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ, 2552) จากการกล่าวมาข้างต้นในการดูแลนักเรียน นักศึกษา ที่จะ เป็นเยาวชนในอนาคตของประเทศต้องได้รับการเอาใจใส่ปกป้อง แก้ไข อย่างเป็นระบบนับตั้งแต่ นักเรียน นักศึกษา ก้าวย่างเข้าสู่สถานศึกษาจนออกนอกสถานศึกษา เพื่อให้ นักเรียน นักศึกษา ได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ บนพื้นฐานของความแตกต่างระหว่างบุคคล จึงเป็นกลไกหลักในการที่จะช่วยเหลือนักเรียน และเป็นภารกิจที่สำคัญงานหนึ่งของสถานศึกษาที่บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกคนทั้งในและนอกสถานศึกษาจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน

นอกจากนี้ แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล คือ ใช้วิธีการที่หลากหลายในการแสวงหาข้อมูลผู้เรียน ใช้เครื่องมือ เอกสาร แบบฟอร์มที่เหมาะสม เก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ และเป็นปัจจุบัน ด้านการคัดกรองผู้เรียน มีการวางแผนการคัดกรองผู้เรียนอย่างเป็นระบบ มีการแบ่งกลุ่มชัดเจน จัดเก็บข้อมูลให้เป็นความลับ ด้านการส่งเสริมและพัฒนา จัดทำโครงการและกิจกรรมที่สอดคล้องกับความต้องการ ครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่ม โดยให้ผู้เรียน และผู้ปกครองมีส่วนร่วม ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา เอาใจใส่ผู้เรียนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ประสานความร่วมมือกับผู้ปกครอง สถานประกอบการ ห้างร้าน หอพัก หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และพัฒนาทักษะด้านจิตวิทยาให้คำปรึกษาแก่ครูที่ปรึกษา รวมถึงบุคลากรที่เกี่ยวข้อง และด้านการส่งต่อ มีการวางแผนจัดระบบการส่งต่อที่ชัดเจน วิเคราะห์ปัญหาผู้เรียนก่อนการส่งต่อ สร้างความรู้ ความเข้าใจในการส่งต่อแก่ครูที่ปรึกษา บุคลากร และผู้ปกครองให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ประสานความร่วมมือในการส่งต่อทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุดนั้น เนื่องมาจากการปรับเปลี่ยนบทบาทของผู้บริหาร ครูที่ปรึกษา และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ในการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และการใช้เทคโนโลยีในการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศเป็นปัจจุบัน นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้เฉพาะด้าน และมุมมองที่หลากหลายก็มีบทบาทสำคัญในการทำให้การประเมินมีคุณภาพแนวทางและสามารถนำไปใช้ในการบริหารจัดการสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

จากการศึกษาแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคัน วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านที่ 4 การป้องกันและแก้ปัญหาเนื่องจากสถานศึกษาได้เล็งเห็นความสำคัญของการส่งเสริมผู้เรียน ด้วย

ความเอาใจใส่ผู้เรียนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ประสานความร่วมมือกับผู้ปกครอง สถานประกอบการ ห้างร้าน หอพัก หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และพัฒนาทักษะด้านจิตวิทยาให้คำปรึกษาแก่ครูที่ปรึกษา รวมถึงบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสถานศึกษาทุกแห่งในสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาต้องปฏิบัติเนื่องจากเป็นนโยบายเร่งรัดของกระทรวงศึกษาธิการ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านที่ 1 รู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล อยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากสถานศึกษาใช้วิธีการที่หลากหลายในการแสวงหาข้อมูลผู้เรียน ใช้เครื่องมือ เอกสาร แบบฟอร์มที่เหมาะสม การเก็บข้อมูลยังไม่เป็นระบบ และยังไม่เป็นปัจจุบัน อาจมาจากหลายปัจจัย การประสานงานที่ล่าช้า ดังนั้น คณะผู้บริหาร หัวหน้างานครูที่ปรึกษา หัวหน้าแผนกวิชา และผู้ปกครองจึงควรให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ต้องทราบว่าผู้เรียนทุกคนมีความต้องการและศักยภาพที่แตกต่างกัน การดูแลช่วยเหลือผู้เรียนควรออกแบบเพื่อสนับสนุนความต้องการเฉพาะบุคคล และส่งเสริมการเรียนรู้ที่ตอบโจทย์ต่อศักยภาพและความสนใจของแต่ละคน

ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย พบว่า มีข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ และการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการศึกษาพบว่า การดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของวิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา การส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน และการคัดกรองผู้เรียน แสดงให้เห็นว่าสถานศึกษามีความเข้มแข็งด้านการดูแลเชิงปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคลยังมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ซึ่งสะท้อนถึงข้อจำกัดด้านระบบข้อมูลและความเป็นปัจจุบันของข้อมูลผู้เรียน ดังนั้น สถานศึกษาควรพัฒนาระบบฐานข้อมูลผู้เรียนให้เป็นระบบเดียว มีความถูกต้อง

ครบถ้วน และทันสมัย เพื่อให้ครูที่ปรึกษาและบุคลากรที่เกี่ยวข้องสามารถใช้ข้อมูลในการวิเคราะห์ วางแผน และช่วยเหลือผู้เรียนได้ตรงกับปัญหาและความต้องการของแต่ละบุคคล

2. ควรนำแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือให้นักเรียนที่พัฒนาขึ้นทั้ง 5 ด้านไปบูรณาการเป็น กลไกหลักของงานกิจการนักเรียนและงานแนะแนว โดยเฉพาะด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา และด้านการ ส่งเสริมและพัฒนา ซึ่งควรดำเนินการผ่านโครงการและกิจกรรมที่สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนอาชีวศึกษา พร้อมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการออกแบบและติดตามผลการดำเนินงาน เพื่อสร้าง ความเป็นเจ้าของร่วมและเพิ่มประสิทธิผลในการป้องกันปัญหาการออกกลางคัน

3. การคัดกรองและการส่งต่อ สถานศึกษาควรจัดให้มีระบบการคัดกรองผู้เรียนกลุ่มเสี่ยงอย่างเป็น ระบบ มีการจัดกลุ่มที่ชัดเจน และรักษาความลับของข้อมูล พร้อมทั้งกำหนดขั้นตอนการส่งต่อภายในและ ภายนอกสถานศึกษาอย่างเป็นรูปธรรม โดยเน้นการวิเคราะห์ปัญหาของผู้เรียนก่อนการส่งต่อ และการสร้าง ความเข้าใจร่วมกันระหว่างครูที่ปรึกษา ผู้ปกครอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การช่วยเหลือเป็นไปอย่างมี ทิศทางเดียวกันและต่อเนื่อง

4. ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีบทบาทเชิงรุกในการกำกับ ติดตาม และสนับสนุนการดำเนินงานระบบ ดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยจัดสรรทรัพยากร สนับสนุนการพัฒนาทักษะด้านจิตวิทยาการให้คำปรึกษาของครูที่ ปรึกษา และสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งจะช่วยเสริมพลังให้ระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนสามารถลดปัญหาการออกกลางคันได้อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งต่อไปควรขยายขอบเขตการศึกษาไปยังวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภูมิภาคอื่น หรือ สถานศึกษาที่มีบริบททางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการดำเนินงานระบบดูแล ช่วยเหลือนักเรียนและระดับความสำเร็จในการลดการออกกลางคัน ซึ่งจะช่วยเพิ่มความครอบคลุมและ ความสามารถในการอ้างอิงผลการวิจัยในระดับนโยบาย

2. ควรมีการวิจัยเชิงติดตามระยะยาว (Longitudinal Study) เพื่อศึกษาผลลัพธ์ของแนวทางการ บริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนต่ออัตราการคงอยู่ในระบบการศึกษา ความสำเร็จในการเรียน และการ เข้าสู่ตลาดแรงงานของผู้เรียนอาชีวศึกษา เพื่อยืนยันผลกระทบของแนวทางที่พัฒนาขึ้นในเชิงประจักษ์

3. การวิจัยในอนาคตควรใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน โดยเพิ่มการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจาก ผู้เรียน ครูที่ปรึกษา ผู้ปกครอง และสถานประกอบการ เพื่อสะท้อนมุมมองเชิงลึกต่อปัญหา กลไกความสำเร็จ และอุปสรรคในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้การพัฒนาแนวทางในอนาคตมีความ สอดคล้องกับบริบทจริงและมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กรมสุขภาพจิต (2556). *คู่มือระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ช่วงชั้นปีที่ 3-ช่วงชั้นปีที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6)* พิมพ์ครั้งที่ 1. สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก กรุงเทพมหานคร: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต.

จิตรราพร สุทธิสาร. (2562). *การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา เอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานีเขต 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษาบัณฑิต วิทยาลัยมหาวิทยาลัย มหาสารคาม.

- เจนวิทย์ วารีบ่อ, ศรัณย์ ภิบาลชนม์, และเสกสรรค์ ทองคำบรรจง. (2563). *ปรากฏการณ์การลาออกกลางคัน และการคงอยู่ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา: โมเดลความล้มพันธ์เชิงสาเหตุ*.
Journal of Graduate School Sakon Nakhon Rajabhat University.
- สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ. (2566). "PDCA". [http://youth.ftpi.or.th /index.php?option=com](http://youth.ftpi.or.th/index.php?option=com)
- สมภาร มีอุเทน และคณะ. (2560). *การศึกษาสาเหตุและแนวทางการบริหารจัดการการออกกลางคันของ นักเรียนนักศึกษา วิทยาลัยการอาชีพหนองกุงศรี จังหวัดกาฬสินธุ์*. "วารสารการวัดผลการศึกษา". มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2557). *แนวทางการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 1*. โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้า และพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.) บางกอกใหญ่กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *ข้อมูลการศึกษาของประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2561). *ข้อมูลการจบการศึกษาของนักเรียน นักศึกษา (การออกกลางคันของนักเรียน นักศึกษา)*. <http://techno.vec.go.th/th>
- สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2564). *สถิติการออกกลางคันของนักเรียน ปีการศึกษา 2563*. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ. (2552). *ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอาชีวศึกษา 2555-2569*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.